

Alexander Stainforth

PAST
NA ŽENICHA

Alexander Stainforth

**PAST
NA ŽENICHA**

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvořem autorových představ.

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2023

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2023

Images and Cover Art Illustration © Lee Avison / Trevillion
Images, 2023

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2023

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2023

ISBN 978-80-7475-447-0

Z obsahu prvního dílu

*O*liver Russell se ocitl v noční můře. Po otci sice zdědil hraběcí titul, ale také obrovské dluhy. Aby zabránil blížícímu se bankrotu, rozjel se za bezdětnou a zámožnou tetou, s níž se rodina dlouhá léta nestýkala a která by mu snad jako jediná mohla pomoci. Lady Rosemary Ruthvenová ho kupodivu přijala a přislíbila, že se o všechno postará. Pod podmínkou, že se ožení...

Clara Digbyová nechvalně proslula jako „nevěsta na útěku“. Dvakrát už uprchla od oltáře a společnost na ní nenechala nit suchou, ačkoliv bylo jasně vysvětleno, proč se odmítla provdat. Skoro každému muži naháněla strach – a rozhodně jí nepomáhala ani skutečnost, že sňatkem chtěl její otec docílit spojení s váženou a uznávanou rodinou.

Ti dva neměli zdánlivě nic společného. Ovšem jen do chvíle, než si Oliver vyslechl tetin verdikt: ožení se s Clarou Digbyovou.

Když se pak Oliver a Clara nečekaně setkali a situace se trochu víc zamotala, zjistili, že je k sobě přece jen něco přitahuje.

Clara už však po dvou zklamáních mužům nedůvěřovala. A bylo pouze na Oliverovi, aby si svou laskavou a upřímnou duší získal její srdce.

Když je následně rodinné záležitosti Oliverova nejlepšího přítele, vikomta Henryho Fostera, přivedly do Worcestershiru, začali se sblížovat a Clara si uvědomila, že se do Olivera zamilovala.

I Henryho sestra Evelyn však propadla lásce ke Clarině bratrovi Jonathanovi, což od počátku nevěstilo nic dobrého. Její chování hraničilo až s posedlostí, od nikoho si nechtěla nechat vymluvit, že Jonathan je pro ni ten pravý, a umínila si, že se za něj provdá.

Když už si Clara s Oliverem konečně přiznávali, jaké city k sobě chovají, Oliver zaslechl, jak si jeho matka Philippa s tetou, lady Ruthvenovou, vyčítají dávné tajemství.

Skutečnost, že Oliver není syn Philippy, ale hraběnky Ruthvenové, ho dohnala ke zrušení sňatku s Clarou. Nechtěl být dalším mužem v jejím životě, který ji klamal, ačkoliv sám o svém skutečném původu do poslední chvíle nevěděl.

Clara se ovšem rozhodla jednat, a nakonec se svatba uskutečnila.

Oliver se odmítl stýkat s Philippou i se svou pravou matkou.

Když se koncem roku v domě lady Ruthvenové objevil nečekaný host, Samuel Hutson, který vzápětí zmizel, aniž by se setkali, začala mít Rosemary podivné tušení. A nepříjemný pocit den za dnem sílil...

Kapitola 1.

*Londýn
Únor, 1850*

*L*ima roku 1850 připadala hraběnce Rosemary Ruthvenové nekonečná. A to byla sotva polovina února. Nepříjemné počasí se potáhne ještě několik týdnů, a vzápětí přijde jaro plné dešťů, ale snad i prozářených dnů.

Vyhlédla z okna ložnice a povzdychla si. Ulice St. James's byla pokryta poduškou sněhu, místy skoro zledovatělou, jak jí projížděly drožky a v noci přituhovalo. Z komínů se valil dým, přes který nebylo možné daleko dohlédnout, a jakmile vyšla ven, zahltil jí plíce. Skoro se netěšila na nic jiného, než že se vrátí domů.

Usadila se do křesla u krbu a prohlédla si ruce. Vníkala ty nevzhledné stařecké skvrny, které se na nich pozvolna objevovaly. A nedodávaly jí žádný optimismus, protože předznamenávaly, že se jí život krátí. Neúprosný koloběh světa – zrození a smrt, pomyslela si hořce.

Vzdychla si a napila se čaje, který už skoro vychladl.

Kéž by jí tu aspoň někdo dělal společnost! Sice přemýšlela nad tím, že si pořídí psa, jenž by ji přivedl na jiné myšlenky, ale majordom Turner (zřejmě v obavách, jakou paseku by psisko v celém domě natropilo) jí neopomněl mnohokrát připomenout, jak je důležité takové čtyřnohé stvoření přísně vycvičit a že s její nedočkavostí by si zbytečně kazila náladu.

Nejspíš měl pravdu. Nepatřila k těm nejtrpělivějším. Vlastně nebyla vůbec trpělivá, nikdy. To jen okolnosti osudu ji nutily vyčkávat...

Nejraději by se rozjela na Pershore za Oliverem, svým utajovaným synem. Nikdy se neměl dozvědět pravdu, navždy ji měl považovat za pouhou příbuznou, tetu, která se mu do života nevměšovala, ale po všech událostech loňského roku se nedokázala spokojit s rolí, kterou jí zmíněný osud přidělil.

A pak tu byl také onen nečekaný návštěvník.

Samuel Hutson.

Častokrát si prohlížela jeho navštívenku. Nejprve usoudila, že je obchodník, jak majordom sám poznamenal, ale později, když nechala prověřit uvedenou adresu, se dozvěděla, že provozuje advokátní činnost.

Měla nutkání domluvit si s ním schůzku, zjistit, proč ji vyhledal, a rázem odešel. Při každé takové úvaze se jí však v hrudi usadila úzkost, jež jí v tom posléze zabránila.

Samuel Hutson...

Ať je to, kdo chce, nebude po něm víc pátrat. Kdyby chtěl, kdyby se jednalo o nějaké naléhavé záležitosti, jistě by se ji pokusil kontaktovat znovu a vysvětlil jí, co ho minulý rok *odvolalo*.

Vypustí pana Hutsona z hlavy. Nejdůležitější je teď soustředit se na Olivera. A zřejmě i na Philippu, jeho náhradní matku a zároveň svou švagrovou. Kdyby spojily síly, mohly by se dostat k Oliverovi blíž a přimět ho, aby jim odpustil. Jenomže Philippa na její dopis odeslaný v prosinci dosud nereagovala. Uchýlila se opět k sestře Beatrici do Brightonu. Bůh ví, v jakém stavu se právě nachází. Oliver ani s ní od sňatku s Clarou nepromluvil. Nebýt lady Digbyové, Clařiny matky, která se s ní občas podělila o novinky, nevěděla by ani, že očekávají první přírůstek do rodiny.

Její vnouče...

Už to v ní zažehlo nový žár. Musí se s Oliverem usmířit, ať to bude stát cokoliv. Vzdala se ho, okolnosti si to tehdy žádaly, ale o vztah s vlastním vnoučetem se připravit nenechá.

Možná by nebylo od věci dát zapřáhnout a rovnou se na Pershore vydat. Samozřejmě, až se vyčásí. Jak by ji Oliver přijal, pokud tedy vůbec? Ale cožpak by měl to srdce nevěnovat jí ani vteřinu času a zkrátka ji vyhostit?

Ne, Oliver je tvrdohlavý – byla to vlastnost, kterou na sobě obdivovala i nesnášela, a on ji zkrátka podědil –, rozhodně však není bezcitný.

Od jeho manželky Clary by se jistě dočkala podpory, nepřála si ji ale do těchto záležitostí zbytečně zaplétat, navíc v jejím pozeňnaném stavu. Rozrušila by se, a Oliver by s ní pak už do smrti nepromluvil.

Teprve nyní postřehla, jak neustále vzdychá. Samotné jí to bylo protivné, protože takovými typy lidí z hloubi duše opovrhovala.

Ozvalo se zaklepání na dveře, po němž následovalo mírné zavržení. Na prahu stanul majordom Turner, na stříbrném podnose nesl dopis.

Od Philippy?

Nebo snad přímo od Olivera? Chtěl jí popřát příjemné sváteční období, ale vinou počasí psaní přišlo až dnes?

Ne, nemůže se hned chytat plané naděje.

„Omlouvám se, paní hraběnko. Dorazil jakýsi mladík, který trval na tom, abych vám okamžitě předal tento dopis.“

Rosemary se zamračila. Po těle jí přešel mráz a celou hrud' jí sevřela tolika známá úzkost. Musela zatnout ruce v pěst, jelikož se jí roztráslly prsty, a ona nemínila připustit, aby si toho majordom všiml.

„Položte ho tamhle,“ pokynula ke stolku u krbu.

„Jak poroučíte,“ přitakal majordom a před odchodem zkontroloval, zda má hraběnka dostatečné pohodlí a není potřeba přiložit.

Když Rosemary osaměla, uvolnila sevření a uviděla, jak se jí prsty stále chvějí. Vstala a přistoupila ke krbu, aby se trochu ohřála. Ale mohla by snad ruce vložit přímo do ohně, a stejně by cítila hrozivý chlad.

Polkla, v hrdle jí vyschlo.

Musí se vzchopit. I když doufala, že se jedná o psaní od Olivera, instinkt jí napovídal, že se jí řádky nebudou číst snadno a nejspíš v úvahách probdívá celou noc.

Modlila se, ano, skutečně se modlila, aby se spletla. Třeba ji lady Digbyová informuje o Clařině těhotenství...

Jenomže jakmile list rozevřela, zapotácela se a musela se přichytit krbové římsy.

Už ta první slova jí probodla srdce jako dýka.

Ale jak? Jak je to vůbec možné? Neslyšela o něm přece tolik let! Uprchl! Zradil ji! Uvrhl ji do naprostého neštěstí, které ovlivnilo zbytek jejího života!

Můj sladký anděli,

Nikdo jiný ji tak neoslovoval. Nikdo o tom nevěděl, nikomu o tom nepověděla ani kdysi, ani potom. Bylo to její tajemství...

Musela se něčeho napít. A nezáleželo, že čaj už je nyní naprosto studený, dolila si šálek a začala číst řádky od začátku, od jeho prvních slov.

Můj sladký anděli,

vím, jak jsem troufalý, vím, jak mnou musíš opovrhovat po všem, co se přihodilo. Ale musíš mi uvěřit! Musíš

uvěřit, že mě obelhali, že jsem byl v podstatě vyhnán a celé roky žil v domnění, že jsi zemřela. Až nedávno, po letech, když jsem se vrátil z New Yorku do Londýna, jsem se dozvěděl pravdu. Zahlédl jsem Tě na ulici a začal zjišťovat podrobnosti o Tvém novém životě.

Navštívil jsem Tě, loni v listopadu, ale neměl jsem dost odvahy stanout Ti tváří v tvář a sdělit Ti, co se před lety událo.

Vím, že jsi po mně pátrala. Po Samuelu Hutsonovi. Chybí mi kuráž přijít za Tebou znovu. Mám strach, že mě nenávidíš a nařídila bys služebnictvu, aby mě okamžitě vykázalo.

Už jen k sepsání tohoto dopisu jsem se dlouho odhodlával a ještě déle mi trvalo přimět se Ti jej poslat.

Prosím.

Naléhavě Tě prosím – přijed' za mnou. V kteroukoliv denní i noční dobu, adresu znáš.

Nikdy jsem na Tebe nezapomněl.

Nikdy jsem Tě nepřestal milovat, ani našeho nebohého syna.

Navždy Tvůj Benjamin

Rosemary málem vykřikla.

Upustila list na zem, poblíž ohně, a dopila čaj.

Jenomže tentokrát jí obyčejný nápoj nestačil. Potřebovala něco silnějšího. Zazvonila na sluhu a nechala si přinést sherry. Vzápětí ho vyzvala k odchodu a sama si nalila sklenku. A pak další a další, až se jí v hrudi usadil pokojnější žár. Zamotala se jí sice hlava, avšak to byla zanedbatelná maličkost vzhledem k tomu, co se právě dozvěděla.

Vstala z pohovky, zapotácěla se a spadla zpět na nadýchaný polštář.

To přece...

To přece není možné!

Benjamin Howell ji opustil, svedl ji, zanechal v hanbě a samotnou! Nemohl si myslet, že zemřela! Jak by vůbec mohl tušit, že se jí narodil syn, když už v tu dobu dávno nebyla v Pershore?

Někdo zná její tajemství!

Někdo se za Benjamina vydává a chystá se ji vydírat. Okrást ji o majetek, zničit Olivera, celou rodinu Russellových!

Můj sladký anděli...

Tak něžně jí říkal Benjamin pouze v soukromí, když je nemohla zahlédnout živá duše. Leda by se někomu svěřil *on*, ovšem...

Narodila ses jako Russellová! zakřičela na sebe v duchu. Nesmíš podlehnout panice. Nesmíš si nechat zkalit mozek domněnkami, které mohou být od pravdy na míle daleko!

Ano, teď se zhluboka nadechne a rozmyslí se, co udělá.

Má se za ním rozjet hned? Jenomže venku se zrovna tak mocně rozchumelilo, jak zjistila pohledem z okna.

Zachová klid.

Pečlivě zváží každý jednotlivý krok.

Už teď však věděla, že existuje pouze jediná možnost: setkat se tváří v tvář s Benjaminem. Nebo Samuelem Hutsonem, ať už používá jakékoliv jméno.

A co když je to léčka?

Co když se za Benjamina přece jen kdosi vydává, a ona vklouzne do rukou násilného vyděrače?

Pak si s ním poradí. Jako se všemi zloduchy. Doprovodí ji majordom Turner, zaváže ho přísnou mlčenlivostí. Slouží jí léta, na něj se může spolehnout. A pro jistotu ho řádně odmění, vlastně i kočího.

Opět zvonkem přivolala sluhu a byla ráda, že se objevil přímo majordom.

„Pane Turnere,“ oslovila ho bez zbytečných průtahů, „nechte na zítřejší ráno připravit kočár. A vy osobně mě budete doprovázet na každém kroku.“

Majordom se na nepatrný okamžik zarazil.

„Kam se paní hraběnka chystá?“

„To se dozvíte až cestou. Zatím vám mohu sdělit, že nepojedeme mimo Londýn, v podstatě to není nijak vzdálený cíl. Ale potřebuju... Potřebuju se na vás spolehnout, vše musí proběhnout ve vší diskrétnosti.“

„Samozřejmě, paní hraběnko,“ přikývl muž a chystal se odejít, když ho Rosemary zadržela.

„Ručíte mi za to, nikomu ani slovo, pane Turnere. Nepřeju si, aby si o našem odjezdu celý den špitalo služebnictvo. Vymyslete si něco věrohodného a s kým si taktéž poradte.“

„Víte, že mi můžete naprosto důvěřovat.“

Rosemary se nepatrně ulevilo. Tak tohle by měla za sebou. Personál bude pochopitelně zvědavý, kam ji majordom doprovází – nebylo to zrovna obvyklé. Ale kterého jiného muže mohla požádat o pomoc? Lorda Digbyho? Nebylo jisté, zda ho obchodní záležitosti neodvelely mimo město, navíc by mu těžko vysvětlovala, proč jej o to žádá. Majordomovi nemusela sdělovat nic, co sama nechtěla.

Pohlédla na hodiny a zavrtěla hlavou.

Do rána zbývá spousta času. Neusne, tím si mohla být zcela jistá. Bude hloubat nad tím, zda je Samuel Hutson skutečně Benjaminem Howellem.

Co se tehdy vlastně přihodilo?

Jednoho dne zmizel...

A ona zůstala sama, s dítětem, které nosila pod srdcem.

Musela se svěřit bratrovi Merrittovi, který byl již několik let ženatý s Philippou. A ten jí celou dobu tvrdil, že i když po Benjaminovi pátral, jako by se po něm

slehla zem. Přísahal, že by z něho stáhl kůži zaživa, aby ho přinutil dostat povinností. I Philippa tvrdila, jak si celé roky neúspěch vyčítal. Zdálo se, že Benjamin uprchl z Anglie...

Co když jí Merritt lhal?

Co když všechno bylo jinak?

Těžko se na to bratra mohla ptát, když byl po smrti.

Zhluboka se nadechla. Je důležité uklidnit se a nechat se ovládnout záludnou myslí. Pokud jsou Benjamin Howell a Samuel Hutson jedna a tatáž osoba, brzy se o tom přesvědčí.

Noc trvala snad celou věčnost. Rosemary se zdálo, že během ní uplynulo snad ještě víc než dalších třicet let. Vybavovala si chvíle plné lásky, kdy se zcela odevzdala Benjaminovi, kdy se v podstatě postavila společnosti a prahla po člověku z nižší třídy. Nevnímala nic jiného, než jak se jí v jeho blízkosti rozbuší srdce, jak jí hrudí prostoupí dechberoucí teplo a šeptající slova lásky ji odvádějí do zcela odlišného světa. Ten, v němž byla vychovávána, pro ni nic neznamenal. Záleželo jí pouze na Benjaminovi, na vášni, která je spalovala, na příslibu příštích dnů. A když mu sdělila, že je v očekávání, oči se mu zalily radostí. Přísahali si věrnost, svatbu, lásku na věky věků...

Ale zůstala sama.

A tehdy započala její zkáza.

Pravda, nakonec to nedopadlo tak zle. Z jejího syna Olivera vyrostl muž, na něhož mohla být pyšná. Měl smysl pro čest a spravedlnost, za rodinu by bojoval do poslední kapky krve. A uměl milovat stejně hluboce jako ona.

A Rosemary se mezitím provdala za starého a majetného hraběte Ruthvena. Jeho indispozice, patrně způsobená věkem, mu zamezila zplodit dědice. Ale možná to tak mělo být, protože po jeho smrti získala rozsáhlý majetek, který jednoho dne odkáže svému jedinému dítěti.

Kdyby Benjamin nezmizel, co by s nimi bylo dál? Kdo by nakonec převzal sídlo Russellů – věřitelé, kterým Merritt dlužil obrovskou sumu, nebo snad nějakí velmi vzdálení příbuzní, o kterých léta neslyšeli a jistě by si dělali záľusk na každý odpadlý *drobeček* dědictví?

Co když se všechno odehrálo přesně tak, jak mělo?

Rosemary za úsvitu raději vstala a přivolala komornou, aby ji připravila na setkání.

Připomněla si existující hrozbu, že ji Samuel Hutson láká do pasti a jen předstírá, že je jejím dávným milencem.

Přesto... Kdyby to byl on...

Toužila být neodolatelná, i přes svůj věk, i přes ty pramínky stříbřitých vlasů...

Toužila na něj zapůsobit jako nedobytná ledová královna, která svou zimní krásou a nelítostným pohledem dokáže zmrazit celé město.

Kruhy pod očima z nevyspání její záměr nepatrně pokazily, přesto nakonec v zrcadle spatřila bytost, která svou majestátností a odhodlaností vzbuzovala vášeň i hrůzu.

„Vzkažte majordomovi, že za půl hodiny vyjede-me,“ sdělila komorné při jejím odchodu a posilnila se sklenkou sherry. Možná bude potřebovat dvě.

Seděla na pohovce, ruce sepjaté v klíně, a připomínala si, že pokud před ní stane skutečný Benjamin, nesmí propadnout emocím.

Nic se nedá změnit.

Nyní je silná, zaopatřená.

Minulost s Benjaminem zůstane pohřbená, ať už je živý, nebo ne.

S nepokojem zamířila k oknu a stejně jako včera vyhlédla na St. James's. Londýnem se proháněl zuřivý vítr, ale aspoň už nesněžilo. Cesty působily stále kluzce, lidé se po ulici opatrně ploužili, aby si při pádu nepolámali nohy, a povozů kolem projíždělo méně než obvykle.

Opatrnější jízdy se neobávala. I v tomto počasí zastaví kočár před advokátní kanceláří Samuela Hutsona nanejvýš do dvaceti minut.

Rozbušilo se jí však srdce, když si uvědomila, že je Benjamin od návratu z New Yorku celou dobu tak blízko.

Ne! okřikla se. Setká se s ním pouze z jediného důvodu: ověří si jeho totožnost a zjistí, co od ní *ten člověk* požaduje.

Musí být připravená jednat, půjde-li o vyděrače. A aby Olivera ochránila, nebude se štítit ničeho. Nedopustí, aby mu někdo šlapal po štěstí. Návštěv věřitelů a lichvářů si po Merrittově smrti užil až až. Teď má jiné, příjemnější *starosti*, a ona bude za každou cenu hájit synovy zájmy.

„Kočár je přichystaný, mylady,“ ozval se za jejími zády pan Turner.

Překvapeně se otočila, neboť se tak ponořila do úvah, že nevnímala okolí. Přikývla, naposledy se zkontrolovala v zrcadle a vyrazila za majordomem.

Před sídlem už je očekával drahý povoz, a v ten moment Rosemary vydala instrukce, na jakou adresu pojedou.

Majordom seděl proti ní v kočáře, celou dobu zamklý, stejně jako ona. Jistě jej spoutávala zvědavost, co u toho muže budou pohledávat. Byl však loajální, a veškerou dychtivost i domněnky si jako vždy nechával pro sebe.

Rosemary si z cesty k advokátovi nic nepamatovala. Srdce jí s každou minutou tlouklo silněji, dech se jí krátil.

A pak zastavili.

Dorazili do cíle.

Rosemary majordoma zadržela, když se hned chystal vystoupit. Zhluboka se nadechla, a teprve pak přikývla.

V rozlehhlém domě, dobře udržovaném, sídlilo hned několik kanceláří obchodníků, stavitelů, dokonce i lékař. Za Samuelem Hutsonem museli vystoupat až do třetího patra.

Ještě přede dveřmi se Rosemary mocně nadechla, načež majordom vstoupil dovnitř a drobné, mladé sekretářce v šedých šatech a s pevně svázanými světle hnědými vlasy oznámil, že si s advokátem Hutsonem přeje promluvit hraběnka Ruthvenová. Okamžitě.

Dívka zmateně přikývla a rázem proklouzla do kanceláře samotného advokáta.

Rosemary se nervozitou ošila.

A když se dveře otevřely, neobjevila se sekretářka, aby ji uvedla dovnitř.

Dokonce ani Samuel Hutson ji nepřišel osobně přivítat.

Místo nich se před ní jako obr tyčil Benjamin Howell, Oliverův skutečný otec.

V tu chvíli omdlela.

Kapitola 2.

*S*vět zanikl.

Rosemary Ruthvenová, odvážná a patřičně přísná dáma, které se mnozí obávali a kterou jen málo lidí dokázalo upřímně chápat, se propadla do temnoty.

Když o několik minut později procitla v advokátově kanceláři, skláněl se nad ní jakýsi cizí muž. Letmým pohledem zaregistrovala, že opodál postávají major-dom Turner i Benjamin. V ten moment se jí srdce opět splašilo. Naštěstí se brzy upokojila a muž, pravděpodobně lékař, se na ni nepřírozeně usmál, jak to měl nejspíš nacvičeno z jednání s váženými klienty.

„Budete v pořádku, mylady, zřejmě se jednalo o menší rozrušení. Musíte víc odpočívat a zdržovat se vycházek v tomto nevlídném počasí,“ pronesl lékař a narovnal se. „Možná by se na posilnění hodila sklenka červeného vína.“

Benjamin Howell ihned pokynul sekretářce, aby se toho zhostila, zatímco Rosemary se opatrně posadila. Připadala si nemožně, když tu přede všemi ležela jako nějaká nemohoucí stařena, která vyžaduje dozor lékaře.

„Děkuju vám, už je to mnohem lepší,“ obrátila se na něj a přikývla.

„Bylo mi ctí, lady Ruthvenová. Kdybyste kdykoliv potřebovala mé služby, neváhejte se na mě obrátit. Svou navštívenku ponechám u pana Turnera.“

Rosemary znovu na projev vděčnosti poděkovala a rozloučila se s ním. Sekretářka před ní na pečlivě vy-

leštěný stůl postavila sklenku vína, již se rozechvělou rukou chopila.

Proboha, už se vzchop, Rosemary! rozkřikla se v duchu. Toto setkání zatím postupovalo přesně tak, jak si nepřála, jak nehodlala nedopustit!

„Nechte nás o samotě, pane Turnere,“ sdělila major-domovi, jenž po krátkém zaváhání přikývl. Stačil však ještě pohledem varovat advokáta, protože si byl jistý, že právě on je viníkem mdlob jeho paní.

Konečně zůstali v místnosti jenom oni dva.

Benjamin si rukou projel mírně prošedivělé vlasy, kdysi stejně tak havraní, jakými se pyšnil Oliver. Modré oči už nezářily tím jinošským jassem, plným nadějí a očekávání, přesto se jí z nich lehce zamotala hlava.

Přisedl si k Rosemary, do druhého rohu pohovky, aby ji víc nerozrušoval.

„Asi je to šok. Věř mi, že stejný jsem prožíval i já, když jsem tě spatřil ve městě.“

Rosemary se při Benjaminových slovech zachvěla. Vypila naráz téměř polovinu sklenky bez ohledu na to, jak se to v jejím postavení nehodilo, aby byla vůbec schopná mluvit.

„Přes třicet let jsem o tobě nevěděla. Jak ses vůbec mohl opovážit přijít do mého domu a poslat mi ten zpropadený dopis?!“ Čím déle hovořila, tím víc její hlas nabýval na síle a jistotě. Odvážná a tvrdá část její duše se znovu hlásila ke slovu.

„Řekl mi, že jsi mrtvá... Chtěl mě zabít a pak...“

„Kdo ti to řekl? Kdo tě chtěl zabít?!“ vykřikla ohromeně. Co jí to tu Benjamin vykládá za nesmysly?

„Neměla bys tolik křičet, zdejší zdi jsou poměrně chatrné.“

Rosemary pohlédla ke dveřím. Benjamin měl pravdu, musí se ztišit. Na majordoma se sice mohla spolehnout, ale bůh ví, co může roztrousit ta vychrtlá sekretářka.

„Tak kdo to byl? Co se mi snažíš namluvit za hlouposti?“ pokračovala umírněnějším tónem.

„Tvůj bratr. Merritt.“

„Merritt? A tomu mám uvěřit? Merrittovi jsem se svěřila až poté, co jsi mě opustil, zradil, co jsi porušil všechny sliby a nechal mě samotnou s dítětem na cestě! Hledal tě, marně!“

Benjamin si hluboce vzdychl a zadíval se jí přímo do očí.

Rosemary se instinktivně napřímila. Nesmí ho nechat, aby se jí vpil do duše. Nesmí obdivovat jeho urostlou postavu, široká ramena a pohled, který nemohl nechat žádnou Londýňanku klidnou. Neměl už hladce oholenou tvář, zdobilo ji mírné strniště, protkané stříbrem jako jeho vlasy. A to ho možná dělalo ještě přitažlivějším a svůdnějším.

„V tom případě ti Merritt lhal.“

„Proč by něco takového dělal? Nedává to smysl! Lžeš – netuším, s jakým záměrem, zda se chceš dostat k mým penězům, vydírat mě –, ale všechno, co jsi dosud řekl, je jedna bohapustá lež!“

„Napadlo mě, že mi nebudeš věřit,“ řekl Benjamin po krátké odmlce.

Hlas měl mužnější, hlubší. A Rosemary si najednou připadala jako ta dávná naivní dívka, která toužila po jeho lásce a oddanosti, kvůli které by ztratila postavení a nejspíš i veškerý kontakt s rodinou.

„Nevím proč, ale celou tu dobu jsem si schovával tento vzkaz. Nejspíš z podivné nostalgie.“ Vstal a přešel ke svému stolu. Odemkl vrchní zásuvku a vytáhl z ní zažloutlý pomačkaný list.

„Co je to?“ Rosemary neudržela zvědavost na uzdě. Každý kousek těla se jí chvěl. Nevěděla, co je lež a co pravda.

Benjamin k ní zamířil a list jí podal, pak se opět usadil a vyčkával, až si jej Rosemary přečte.

Vím, že milujete mou sestru. Svěřila se mi, ale neřkejte jí o tom, prosím, ať mé jednání nepovažuje za zradu.

Prověřil jsem si Vás i celou Vaši rodinu a podle mých informací jste čestný muž, hoden Rosemary. Má rodina by nikdy s Vaším sňatkem nesouhlasila, ale já mám na srdci pouze blaho své sestry. Musíme se setkat. Mohu

Vám pomoci a zaopatřit Vás, než si najdete vlastní cestu. Vím, že se o ni chcete postarat sám, čehož si velmi cením, ale neodmítejte mou pomoc, záleží-li Vám na jejím štěstí.

S úctou Merritt Russell

Viděla bezpočet Merrittových dopisů. Mnohokrát byla při tom, když nějaký psal, a některé od něj dosud měla uschované.

Proto nabyla na jistotě, že ten vzkaz psal skutečně *on*.

Hrdlo se jí stáhlo úzkostí a musela dopít víno.

Přiložila si dlaň na hrud', v níž opět mohutně tepalo srdce, jako by se hnalo do samotného podsvětí na divokém ďáblově hřebci.

„Zprvu jsem na to odmítl reagovat. Ani jsem se ti o dopisu nezmínil, jak si Merritt přál. Nechtěl jsem, aby sis myslela, že jsem zbabělec a požádám tvého bratra o pomoc, když mi ji sám nabídl. Ale nakonec jsem ho kontaktoval. Mí rodiče o našich plánech nevěděli, však víš, že jsem naši lásku tajil i před nimi, měli jsme zkrátka začít nový život. A menší částka by se nám hodila. Navíc jsem nabyl dojmu, že bratrovi na tobě opravdu záleží. A to byla má největší chyba.“

Rosemary spoutal strach. S každým Benjaminovým odhalením kolem ní rostly obří hrůzné hradby, které pomyslně dosahovaly až k obloze. Pokud je nepřemůže teď, neprorazí jednu z těch zdí a nepostaví se hrůze čelem, už nikdy nebude stejná.

Udělal to. Je ostatně Russellová, připomínala si, silná, neochvějná, neporazitelná!

„Jak... Jak se o nás mohl Merritt dozvědět? Proč mi lhal? Proč předstíral, že o našem vztahu neměl nejmenší tušení, když jsem za ním přišla s prosbou o pomoc? Proč po tobě poté nechal pátrat?“

„Odhalil nás kvůli tvé komorné.“

„Kvůli Marianě?“ vyhrkla Rosemary zaskočeně. Proboha, ta dívka byla ve stejném věku jako ona. Je sice pravda, že jí jediné důvěřovala, předávali si přes ni psaní, ale... Mariana by to neudělala. Jaký by k tomu měla důvod?

„Tvůj bratr si všiml, že v noci přímo z tvého pokoje často opouští dům a míří do ulic Worcesteru. Sledoval ji. A nebyl to žádný hlupák...“

„Jenomže Mariana by mě nikdy nezradila...“

„...kdyby jí Merritt doslova nepřiložil nůž na krk. Nebylo ti divné, že zmizela? Že se po ní v podstatě slehla zem?“

Rosemary málem nahlas vykřikla.

Jednoho dne, ještě než Merrittovi prozradila své hříchy, jí hlavní služebná představila novou komornou se slovy, že je Mariana musela bezodkladně opustit kvůli churavějící matce. Nestihla se s ní ani rozloučit. Rosemary ji v tu chvíli pouze litovala, nepojala žádné podezření, a posléze už na ni nemyslela, protože měla sama starostí víc, než by unesla kterákoliv dívka jejího postavení.

„Merritt ji zavraždil?“

„Nebo nechal zavraždit,“ odpověděl Benjamin.

Ne, to je nehorázná lež! Merritt přece nemohl být tak zlý a úskočný! Ano, znala jeho nectnosti a slabosti, málem celou rodinu zničil hazardem, nikdy by ji však nenapadlo, že se dopustil vraždy.

Takže Mariana, její věrná komorná a tehdejší přítelkyně, na kterou si dlouhá léta ani nevzpomněla, je celé ty roky zřejmě mrtvá.

Otrásla se. Tělo jí pohltila horkost, která nechtěla ustát, byť se Rosemary pokoušela opanovat tou největší silou, jaké nyní byla schopná.

„Tvůj bratr se se mnou chtěl sejít za Worcesterem, na jedné z opuštěných farem, abychom měli dostatek soukromí a nikdo nepojal podezření. Byl jsem naprostý hlupák, protože mi to nepřipadalo podivné. Znal jsem tebe a myslel jsem si, že stejně tak dobrý člověk je i Merritt Russell. Jak moc jsem se spletl!“

Rosemary vstala. Přešla k oknu a otevřela je. Co na tom, že venku řádila zima a rozpoutala se teď i chumelenice, ji stravovala nesnesitelná horkost. Dokonce jí snad páčila i kůže. Jedovaté žhavé jehličky ji bodaly v každíčkém kousku těla a nemínily ustát.

„Jsi v pořádku?“

Najednou stál za ní a zvolna jí pokládal ruce na ramena.

Rosemary projela další vlna žáru, ale tentokrát ne nepříjemného. Panebože, ani ve snu by ji nenapadlo, že něco takového ještě někdy pocítí. Tu touhu, ten neuhasitelný chtíč... Benjaminův dotek v ní vyvolal dávné vzpomínky. Na jejich první střetnutí, první polibek, první podlehnutí...

Byla mladá, možná naivní a hloupá, ale už tehdy přesně věděla, co její tělo žádá.

Ale nemůže se za to trýznit, protože v Benjaminově případě se nejednalo pouze o tělesnou žádostivost. Milovala ho duší i srdcem. Vzдалa by se kvůli němu rodiny, majetku, titulu. Benjamin byl její jasnou hvězdou, za níž by ušla tisíce mil.

„Co se stalo, když jste se sešli?“ zeptala se Rosemary po chvílce napětí.

Benjamin uvolnil sevření, aby ji přiměl vrátit se na pohovku, sám mezitím okno zase zavřel a tentokrát k ní přisedl mnohem blíž. Vzal její dlaň do své a něžně po ní přešel palcem.

„Tvůj bratr tam nebyl sám. V podstatě se objevil až poté, co mě čtyři jeho muži přemohli a málem utloukli k smrti. Vysmál se mi. Nechal mě svázat a připoutat za ruce ke stropu.“ Vyhrnul si rukávy saka i košile, aby Rosemary odhalil dávné jizvy.

„Panebože,“ vyhrkla. Udělalo se jí opět mdlo, útroby se jí sevřely odporem i nenávistí k Merrittovi. Jak se k něčemu tak podlému mohl snížit?

„Nechal mě tam viset skoro dva týdny. Dopřával mi trochu vody, jednou za dva dny. O jídle jsem mohl jen snít. Naživu mě držely jenom obavy, co se asi děje s tebou, co ti Merritt s otcem provedli.“

Rosemary bolestně přivřela oči.

A ona Benjaminu tolik let proklínala! Opustil ji, zničil jí život, avšak jak se teď zdá, ne dobrovolně. Byl k tomu donucen. Jejím bratrem, který přísahal, že Benjamin nejspíš opustil zemi a zanechal ji v ostudě s outěžkem... Mohl by v tom mít prsty i otec? Ne, popřela tuto domněnku vzápětí, nedokázal by v to sobě dusit.

„Jedné noci se vrátil. Tvrdil, že jsi zemřela, když ses pokusila... zbavit se našeho dítěte. Proklínal mě. Seslal na mě snad všechny pekelné demony. Opět jsem mu naivně uvěřil – té jeho pomatené hře. Už mi na ničem nezáleželo. Řekl, že mám dvě možnosti, buď zabije mě a celou mou rodinu, nebo se potichu vypařím z Anglie a už nikdy se tu neobjevím.“

„Odjel jsi...“

„Když jsem viděl, čeho je schopný, bál jsem se o matku a otce. A tady mě nic nedrželo, mohl jsem umřít kdekoliv. Byl jsem připravený tě následovat...“

„Nenapadlo tě ani ověřit si, zda Merritt nelže?“

„Byl tak přesvědčivý... Musela bys ho vidět.“

Proti tomu Rosemary nemohla nic namítat. Vždyť i ona Merrittovi uvěřila. Připadalo jí, že když se mu

svěřuje, v jaké situaci se ocitla, slyší o jejich zapovězeném vztahu poprvé, přitom už všechno věděl a držel Benjamina v zajetí.

Jenomže...

Jak si může být skálopevně jistá, že ji Benjamin neklame? Mohl si tu historku vymyslet, a když se objevil v Londýně a dozvěděl se, jak je zámožná, rozhodl se znovu zkusit štěstí.

„Stále mi nevěříš,“ vydechl Benjamin zklamaně.

„Nevím, čemu, nebo komu mám vlastně věřit.“

Benjamin pustil její ruku a znovu si prsty projel vlasy.

„Ten vzkaz jsi mohl napsat také sám a přesvědčit mě, že...“ Lhala sama sobě, Merrittův rukopis přece poznala. Bylo však obtížné smířit se s tím, že v podstatě promarnila život.

„Podívej se mi do očí,“ přerušil ji a poposedl si tak, aby nemohla vnímat nic jiného. Rosemary to odmítala, odvracela se od něj. To poslední, co chtěla, bylo splynout s jeho modří, nahlédnout do jeho duše a znovu se s ním po letech zaplést. To sama sobě přece nesměla udělat.

„Máš i nějaký jiný důkaz?“ zeptala se, načech si odkašlala a požádala Benjamina, ať jí dolije víno.

„Mám, osud mého otce.“

„On stále žije?“

„Ne, bohužel ne, ani matka,“ hlesl Benjamin. „Ale krátce po mém odjezdu do Ameriky jeho sklad i větší obchodů v Londýně podlehl požáru. Přišel o celý majetek. Neslyšela jsi o tom?“

Rosemary zpozorněla.

Neměla sílu Benjaminova otce vyhledat, vlastně k tomu nebyl jediný důvod – jeho rodina o nich nevěděla a Merritt tvrdil, že navštívil každý kout, kde by se mohl Benjamin ukrývat. Později zaslechla, že pan Howell zkrachoval, lidé mluvili i o požáru v Londýně,

ale ji nikdy nenapadlo si ty věci propojit. Všichni se jen radovali z toho, že hrabě Russell s chotí Philippou si z dlouhých cest přivezli syna Olivera. *Jejich* Olivera. Konečně! Po několika letech manželství bez potomka!

Jí v té době už na ničem nezáleželo. Byla zničená. Zklamaná v lásce... Vzdala se dítěte, které měla vychovávat s Benjaminem, odjela do rodinného sídla v Londýně. Otec s Merrittem se ji chystali provdat a ona se cítila jako dřevěná loutka, kterou ovládali jiní a která neměla žádnou vlastní vůli a možnosti.

Nejspíš se Merrittovi hodila do plánů...

Pochopil, že on nebo snad Philippa jsou neplodní. Dítě, dědic, přišlo v pravý čas.

Skryla si obličej do dlaní. Bože, jak mohla tohle všechno přehlédnout? Jak jí mohly unikat tak důležité a jasné souvislosti?

A Merritt se přitom celou dobu tvářil, jako by jí projevoval laskavost, že jedině díky němu unikla skandálu a postará se o jejího syna.

Proto nechtěl, aby se k němu přibližovala. Nepatřila do jeho dalších záměrů – o jejich příštích krůčcích se sám rozhodl. A po několika peripetiích posléze souhlasila se sňatkem s hrabětem Ruthvenem, i když někteří tvrdili opak, že se za něj provdala proti vůli rodiny. Neprohlopila – byl to starý a hodný muž, nic lepšího se jí v dané chvíli přihodit nemohlo.

„Když jsem minulý říjen navštívil v rodném Worcesteru notáře v pracovní záležitosti, překvapilo mě, že má pro mě od otce uschované psaní.“

„Co v něm stálo?“

„Popis toho, co mu rodina Russellových způsobila, i když jejich směrem ukazovalo sotva pár přímých důkazů, včetně svědectví o zhářství dvou mužů, kteří nakonec původní výpověď popřeli. Soud se tím odmítl zabývat. Kdyby o nás dvou otec věděl, nevzdal by se...“

Našel by spojitost mezi mým odjezdem, tebou, Merrittem, jeho pomstou. Možná pak by soudce přesvědčil, ačkoliv Russellovi byli mocní a nejspíš by se případ zametl pod koberec.“

Benjamin opět došel pro další list a Rosemary si mohla přečíst vše, co už jí sdělil. Navíc listina Benjaminova otce byla ověřena notářem přesně toho roku, kdy už byla s bratrem a švagrovou *na cestách*. A Merritt je tehdy na dva či tři týdny opustil, ponechal je samotné v tom velkém odlehlém domě...

Takže je to tak.

Merritt ji celou dobu klamal.

Věděla o tom Philippa? Patří to k nějakým jejím tajemstvím?

Zalapala po dechu. Nemůže se tak nechat svazovat minulostí, neexistuje nic, čím by ji mohla změnit, jak události napravit.

„A co po mně žádáš teď, Benjamine?“

Ohromeně si ji prohlédl, zprvu nenacházel žádná slova. To byla její zásadní reakce? Nic víc?

„Ty jsi teď advokát, já vdova. A naše dítě...“

„Myslíš Olivera, hraběte Russella z Pershore?“

Rosemary zrudla. Věděl o něm... Věděl!

„Nebylo tak těžké dát si události dohromady. Opustila jsi s bratrem a švagrovou Anglii, vrátili jste se až po mnoha měsících. A hrabě, který několik let marně toužil po potomkovi, se náhle pyšnil synem. Nikomu to nepřipadalo podezřelé. Ale já jsem si ty měsíce spočítal. A jednou jsem Olivera zahlédl... Tu podobu nelze popřít, Rosemary. Vypadá jako já zamlada.“

„To není pravda,“ bránila se chabě.

„Alespoň ty mi nelži.“

Rosemary se několikrát dlouze nadechla a stejně tak dlouze i vydechovala, aby se upokojila a panikou si nepřivodila další mdloby.

„Rozhodl ses mě vydírat? Nebo snad Olivera?“

Benjamin přemítal, co jím otrásló víc. Letitá lež, nespravedlnost a zničení celé jeho rodiny, nebo snad to, že ho Rosemary považuje za prospěcháře, který by se snížil na úroveň jejího podlého bratra? Byl snad hlupák, když od ní očekával větší projevení citů?

„Opravdu tě napadlo, že bych toho byl schopný?“

Mlčela, čímž v podstatě vyjádřila souhlas s Benjaminovými domněnkami. Zčervenal – rozhořčením, že ho obviňuje z něčeho tak odporného.

„Dobře, měl jsem předpokládat, že k podobné debatě dojde... Velmi dobře si uvědomuju, čím sis prošla. Zmizel jsem, bratr tě odvezl pryč, zřejmě tě přiměl vzdát se dítěte, abys nezahanbila rodinu. Ale zatím jsi nevzala v potaz, co se přihodilo mně a celé mé rodině. Odplul jsem do cizí země. Měl jsem sice štěstí, narazil jsem na dávného přítele a podařilo se mi postavit se na vlastní nohy, ačkoliv mi zprvu na ničem nezáleželo, byl jsem připravený cestou zemřít. Díky talentu a známostem jsem se poté vzdělával... Změnil jsem si jméno, abych aspoň trochu zapomněl na minulost a našel malou jiskru k životu, protože jsem mohl pomáhat lidem, kteří se ocitli v situaci, z níž zdánlivě neviděli východisko. Ale přesto jsem celou tu dobu – celou tu zatracenou dobu, Rosemary – truchlil nad ztrátou dívky, kterou jsem bezmezně miloval, nad ztrátou našeho dítěte!“

Rosemary seděla jako opařená. Strnule na Benjaminu hleděla. Uvěřila mu. Každé slovo, každý detail, každé gesto. Neklamal ji.

„Nikdy jsem se neoženil. Přísahal jsem si, že nezahlám jedinou ženu, kterou jsem miloval – a tou jsi byla ty.“

„Benjamine...“

„Ne, teď ti nedovolím, abys mě přerušovala. Celé ty roky jsem na tebe nedokázal zapomenout. Nemohl

jsem. Pořád jsem tě miloval a modlil se k Bohu každý den za to, aby tvá duše došla pokoje. Když jsem se vrátil do Londýna a spatřil tě, myslel jsem, že mě šálí zrak, že už jsem se možná dočista pomátl. Zapátral jsem – bezpečně, aby nikdo nepojal podezření. A postupně jsem odhaloval skutečnost. Oba jsme oběťmi Merritta Russella, Rosemary. My oba. Nejen ty. Nedokázal jsem ti stanout tváří v tvář, v listopadu jsem z tvého domu zbaběle uprchl, od té doby jsem skoro nezamhouřil oči. Proto ten dopis... A... Moc jsem si přál, abys byla ráda, že mě zase vidíš... A ty mě místo toho osočuješ.“

Místnost zaplnilo hrobové ticho. Rosemary si nebyla jistá, zda se Benjamin chystá pokračovat, nebo už domluvil.

„Možná jsi mě měl nechat věřit Merrittovi,“ hlesla.

„Raději bys dál žila v jeho bludu?“

„Je to teď komplikovanější, než by se mohlo zdát. A dobře mě poslouchej, Benjamine! Oliver se to nikdy nesmí dozvědět! Nikdy tě nesmí potkat! Zničilo by ho to! Proto tě žádám o jediné: Odjed! Vrať se zpátky do New Yorku! Pokračuj ve svém původním životě!“

Musela v sobě najít dostatek sil, aby vstala. Pak se bez rozloučení vydala ke dveřím a nechala se panem Turnerem doprovodit ke kočáru.

Teprve doma, ve svém pokoji, se mohla zhroutit. Dovolila zoufalství, aby si našlo cestu ven z utrápené duše a prolít tolik slz, kolik snad neprolila za celé roky.

Kapitola 3.

Persbore

Clara Russellová dlouze hloubala nad tím, zda konečně zasáhnout, nebo dál ponechat problémům volný průběh. Slíbila přece Oliverovi, svému manželovi, že mu nikdy nepřipomene minulost – tu dlouho utajovanou skutečnost o jeho původu. Jenomže už se zkrátka nedokázala dívat na to, jak je zachmuřený, jak se mu myslí neustále prohánějí pochybnosti, nespokojenost, dokonce snad i nevraživost a chuť se na někoho obořit. Doufala, že vánoční svátky, které strávili s její rodinou a sourozenci Fosterovými, mu zlepší náladu – kromě toho, že se mohl těšit na jejich první dítě, jež někdy počátkem června přijde na svět –, ale on se naopak s novým rokem pohroužil ještě víc do sebe.

Kde byl ten Oliver, jehož poznala?

Kam se poděl jeho úsměv? Kam se poděla safírová zář jeho očí? Kam se poděl její strážný anděl?

Byl zkrátka pryč.

Muž, s nímž nyní žila, byl pouhým stínem toho, do něhož se zamilovala.

A pokud Oliver není schopný učinit svým mrzutostem konec, musí se k tomu odhodlat sama. I když se nejspíš pohádají, i když s ní možná několik dalších dní nepromluví a bude se jí vyhybat. Odhodlala se to riziko podstoupit, kvůli němu samotnému. Až se uklidní, pochopí její záměry a přestane se rozčilovat.